

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/45/2023
Identifikačné číslo spisu:	1215224409
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivica Čelková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1215224409.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Ivica Čelkovej, v spore žalobcu Dopravné stavby, a.s., so sídlom Námestie sv. Michala 171/4, 919 30 Jaslovské Bohunice, IČO: 36 834 921, právne zastúpeného BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Laurinská 4, 811 01 Bratislava, IČO: 36 833 533, proti žalovanému Slovenská správa ciest, so sídlom Dúbravská cesta 1152/3, 841 04 Bratislava, IČO: 00 003 328, o zaplatenie 3.166.613,51 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/103/2020-621 zo dňa 30. novembra 2022, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/103/2020-621 zo dňa 30. novembra 2022 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 25Cb/435/2015-564 zo dňa 26. novembra 2019 zamietol žalobu a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 27.10.2015 sa žalobca domáhal určenia, že odstúpenie od zmluvy o dielo uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 23.05.2012, vykonané listom žalovaného zo dňa 08.10.2015, je neplatné. Žalobca tvrdil, že žalovaný ako objednávatel' a združenie HANT BADS & ANIK ako zhotoviteľ uzatvorili dňa 23.05.2012 zmluvu o dielo, predmetom ktorej bolo uskutočnenie stavebných prác - Cesta I/68 Prešov od. Š.H. - ZVL. Žalovaný listom zo dňa 08.10.2015 odstúpil od zmluvy z dôvodu podstatného porušenia zmluvy, čo odôvodnil tým, že k dokončeniu realizácie diela malo dôjsť dňa 07.10.2015, a teda združenie sa dostalo do omeškania s riadnym a včasným splnením zmluvnej povinnosti. Žalobca poukázal na čl. 2 bod 2.2.2. uzatvorenej zmluvy o dielo, z ktorého vyplýva, že čas plnenia - dokončenia realizácie diela bol dohodnutý do 40 mesiacov od odovzdania staveniska, pričom v bode 2.2.3 zmluvy sa účastníci zmluvy dohodli na odovzdaní staveniska po častiach, teda odovzdanie staveniska predstavovalo postupný proces, ku ktorého

ukončení, samotnému odovzdaniu staveniska došlo až 04.11.2013. Termín 40 mesiacov odo dňa odovzdania staveniska, do ktorého mal žalobca ukončiť realizáciu stavebných prác, v čase odstúpenia žalovaného od zmluvy ešte neuplynul, preto sa žalobca nemohol dostať do omeškania s plnením zmluvnej povinnosti. Okrem toho zastával názor, že nie je v omeškaní ani v dôsledku nesúčinnosti žalovaného, keďže projektová dokumentácia na realizáciu diela nezohľadňovala nevyhnutnú mieru protipovodňovej ochrany a ani statické prepočty diela neboli v súlade s reálnou seizmickou mapou SR. Z uzavretej zmluvy o dielo, ani jej dodatkov nevyplýva, že by jej súčasťou bol harmonogram prác obsahujúci záväzné míľniky pri realizácii stavebných prác, ktoré by bol žalobca povinný plniť. Odstúpenie žalovaného od uvedenej zmluvy bolo podľa názoru žalobcu fiktívne a vykonštruované, keďže sa žalobca nedostal do omeškania so splnením zmluvných povinností a žalovanému tak nemohlo vzniknúť právo odstúpiť od zmluvy o dielo. V priebehu konania na súde prvej inštancie žalobca navrhol pripustiť zmenu žaloby, pričom doplnil skutkový stav o skutočnosť, že dňa 17.06.2016 bola uzatvorená nová zmluva o dielo na to isté dielo medzi žalovaným a zhotoviteľom Doprastav a.s. K tejto zmluve bolo následne uzatvorených 5 dodatkov, pričom zmena v skutkovom stave nastala tá, že iný dodávateľ i napriek platnej zmluve, v prípade ak by sa preukázala neplatnosť odstúpenia, zakontrahované dielo dostaval. Žalobca navrhol preto pripustiť zmenu petitu žaloby v znení: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.166.613,51 eura s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.166.613,51 eura od 24.01.2018 do zaplattenia“. Žalobca tvrdil, že dostavanie diela iným dodávateľom počas platnej zmluvy pôvodného dodávateľa spôsobilo stratu naliehavého právneho záujmu na rozhodovaní, či je odstúpenie platné alebo neplatné. K zániku pôvodnej zmluvy teda medzi sporovými stranami došlo z dôvodu nemožnosti jej plnenia. Tento zánik spôsobil žalovaný, ktorý porušil svoju povinnosť umožniť žalobcovi dielo dokončiť, za čo by inak mal žalobca nárok na odplatu. Žalobca sa na základe tohto domáhal náhrady škody vo forme ušlého zisku. Uviedol, že v zmysle ustanovenia § 381 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obch. zák.“) sa namiesto skutočného ušlého zisku domáha obvyklého zisku. Žalobca za obvyklý zisk v stavebníctve z vlastných skúseností považoval 10 % z hodnoty zákazky. Za relevantnú hodnotu zostávajúcej časti diela považoval cenu, ktorá bola dohodnutá s novým zhotoviteľom Doprastav a.s., čo podľa dodatku č. 5 tejto zmluvy predstavuje sumu 31.666.135,07 eura. Žalobca uviedol, že keby mu žalovaný poskytoval súčinnosť, na čo bol podľa uzatvorenej zmluvy o dielo povinný, v uvedenej hodnote by žalobca dielo dostaval. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 10.04.2018 navrhovanú zmenu žaloby pripustil.

3. Žalovaný výslovne poprel všetky skutkové tvrdenia žalobcu. Uviedol, že v liste žalobcu zo dňa 18.07.2014 vo veci „Predloženia revidovaného harmonogramu - nárok na predĺženie lehoty výstavby“, bolo okrem iného konštatované, že termín ukončenia prác bol do Harmonogramu postupu prác zapracovaný na 07.10.2015. Listom zo dňa 12.01.2015 žalobca predložil Harmonogram postupu prác - revízia č. 4, ktorý žalovaný listom z 19.01.2015 zobral na vedomie bez výhrad. Žalobca bol zároveň upozornený, že neplnenie Harmonogramu bude považované za neplnenie jeho zmluvných povinností. V apríli 2015 došlo na stavenisku zo strany žalobcu k rapidnému zníženiu personálnych a strojných kapacít, čo bolo možné považovať za opustenie staveniska s úmyslom nepokračovať v plnení zmluvných povinností. Aj stavebný dozor v liste z 01.07.2015 konštatoval, že nebol dodržaný míľnik stavby v zmysle Harmonogramu č. 4.

4. Súd prvej inštancie s poukazom na § 340 ods. 1, § 344, § 373, § 379, § 536 ods. 1 a § 757 Obch. zák. a s odkazom na príslušné ustanovenia Zmluvy o dielo uzatvorenej medzi stranami sporu (bod 2.2.1, bod 2.2.2, bod 2.2.3) poukázal na to, že podľa § 757 Obch. zák. pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených týmto zákonom platia obdobne ustanovenia § 373 a nasl. Obch. zák., teda vymedzuje predpoklady pre priznanie práva na náhradu škody a pokiaľ v konaní nie sú preukázané okolnosti vylučujúce zodpovednosť, uvedené v § 374 Obch. zák., má povinnosť uhradiť škodu ten, na strane ktorého došlo k porušeniu povinnosti, či už zo zmluvného vzťahu, alebo porušením zákonnej povinnosti za predpokladu, že sú splnené aj ostatné podmienky. Úprava náhrady škody je v Obchodnom zákonníku založená na princípe objektívnej zodpovednosti. To znamená, že strana, ktorá porušila svoju povinnosť, je povinná vždy škodu nahradiť bez ohľadu na to, či porušenie povinností, ktoré spôsobilo vznik škody, zavinila alebo nie. Pod pojmom škoda sa chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je

teda napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu v zmluvných záväzkoch je porušenie zmluvnej povinnosti, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi porušením zmluvnej povinnosti škodcu a vznikom škody. O vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide totiž vtedy, ak je medzi porušením zmluvnej povinnosti škodcu a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala a je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku.

5. Súd prvej inštancie posúdil a vyhodnotil žalobou uplatnený nárok v súlade s predloženými dôkazmi a uvedenými zákonnými ustanoveniami, na základe čoho dospel k záveru, že je skutkovo a právne neopodstatnený. Uviedol, že predmetom konania bol nárok na náhradu škody vo výške 3.166.613,51 eura s príslušenstvom v súvislosti s odstúpením žalovaného od zmluvy o dielo zo dňa 23.05.2012. Súd prvej inštancie poukázal na to, že aby bol žalobca v konaní úspešný, bolo jeho povinnosťou preukázať existenciu troch zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, a to porušenie povinnosti žalovaným, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaným a vznikom škody na strane žalobcu. Žalobca v danom prípade videl porušenie povinnosti v neplatnom odstúpení žalovaného od predmetnej zmluvy o dielo, ktorá bola uzatvorená na základe verejného obstarávania. Odstúpením žalovaného od zmluvy bolo žalobcovi v zmysle žaloby znemožnené dokončiť predmetné dielo, čím bol ukrátený o zisk, ktorý mu mala táto zákazka priniesť. Na preukázanie výšky škody žalobca predložil súdu znalecký posudok, v ktorom bolo uvedené, že vyčíslenie náhrady zisku na nedokončenej časti diela dosahovaného spravidla za podmienok obdobných podmienkam predmetnej zmluvy o dielo, predstavuje hodnotu vo výške 7,5 % z celkových nákladov nedokončenej časti diela. Keďže hodnota diela, ktorá bola dohodnutá medzi žalovaným a spoločnosťou Doprastav, a.s. predstavovala sumu 31.666.135,07 eura, výsledná suma ušlého zisku žalobcu je v sume 2.374.960,13 eura. Žalobca preto navrhol, aby súd žalobe vyhovel aspoň v časti tejto sumy s príslušenstvom. V súvislosti s uvedeným súd uviedol, že bolo predovšetkým potrebné posúdiť, či odstúpenie žalovaného od zmluvy možno posudzovať ako porušenie zmluvy o dielo. Z listinných dôkazov založených do spisu - predmetnej zmluvy o dielo s dodatkami a zo vzájomnej komunikácie medzi sporovými stranami vyplynulo, že dielo malo byť dokončené do 40 mesiacov od odovzdania staveniska, pričom konkrétny dátum odovzdania diela bol stanovený na 07.10.2015. Žalovaný namietal, že zo strany žalobcu nebol dodržaný harmonogram prác, ktorý bol súčasťou zmluvy, čo podľa žalobcu nebol dokument, ktorý by mal váhu a o ktorý by bolo možné sa opierať. V tomto sa však súd s argumentáciou žalobcu nestotožnil, nakoľko v kontraktacom procese, ako aj po ňom sa počítalo s týmto dokumentom ako smerodajným pre postup prác na diele, pričom dôležitosť tohto dokumentu vyplynula už zo samotných podmienok verejnej obchodnej súťaže. Účastníci tejto súťaže boli totiž povinní predložiť harmonogram realizácie prác vo svojich ponukách, čo malo podstatný vplyv na výber konečného zhotoviteľa predmetného diela. Spor medzi stranami nastal aj v otázke, kedy došlo k odovzdaniu staveniska zo strany žalovaného žalobcovi, čo bolo podstatné pre odvodenie dátumu dokončenia diela. Z listinných dôkazov, ako aj z výsluchu svedkov súd zistil, že stavenisko nebolo odovzdané žalobcovi naraz, ale v niekoľkých etapách, čo odzrkadľovalo skutočnosť, že aj dielo malo byť realizované na etapy a v tej časti, kde bolo stavenisko odovzdané, mala byť aj stavba realizovaná a riadne odovzdaná. Z listinných dokumentov založených v spise mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný opakovane zasielal žalobcovi výzvy na dodržiavanie harmonogramu prác, pričom skutočný stav realizácie diela mal byť v značnom sklze oproti dohodnutému času v zmysle harmonogramu. Žalobca tento sklz odôvodňoval zmenou pomerov realizácie diela v súvislosti so 100-ročnou vodou a seizmickou činnosťou v danej lokalite, čo nebolo zohľadnené pri uzatváraní predmetnej zmluvy. Žalobca tvrdil v liste žalovanému, že prehodnotenie seizmickej mapy malo byť známe už dňa 01.03.2012, teda viac ako 2 mesiace pred uzatvorením zmluvy o dielo. Z uvedeného vyplynulo, že zhotoviteľ ako odborne zdatná osoba mala so zmenami seizmickej mapy počítať a premietnuť ich do vzájomných rokovaní v rámci kontraktálneho procesu, čo by sa zároveň odrazilo aj v stanovení lehoty na dokončenie diela. Súd ako predbežnú otázku skúmal platnosť odstúpenia žalovaného od zmluvy a dospel k záveru, že žalobca porušenie právnej povinnosti (či už zmluvnej alebo zákonnej) zo strany žalovaného pri odstúpení od zmluvy nepreukázal. Žalovaný od

zmluvy platne odstúpil listom zo dňa 08.10.2015, pričom nemal žiadnu právnu povinnosť uviesť dôvody tohto odstúpenia. Preto bolo irelevantné, či a aké dôvody žalovaný v odstúpení od zmluvy uviedol. Za neopodstatnené považoval súd aj tvrdenie žalobcu, že žalovaný odstúpil od zmluvy jeden deň pred dohodnutým termínom odovzdania diela, nakoľko zo skutkového stavu veci a značného rozsahu nedokončenej časti diela bolo zrejmé, že dielo by fakticky nebolo dokončené a odovzdané riadne a včas v súlade s uzavretou zmluvou. Každý zhotoviteľ diela musí byť uzrozumený s tým, že pri realizácii diel obdobného charakteru, kde je vyšší spoločenský záujem na včasnú realizáciu a kvalitu diela, je potrebné svedomito dodržiavať postup prác na stavbe a riadne plniť všetky dohodnuté harmonogramy prác, čo sa v danom prípade zo strany žalobcu nestalo. Aj z výpovede svedka, ktorý vykonával v danej veci nezávislý technický stavebný dozor mal súd preukázané, že stavba sa riadila zmluvou o dielo, ktorej prílohou bol aj harmonogram prác, ktorý jednoznačne určoval lehotu začatia, resp. ukončenia diela ako celku a jednotlivých stavebných objektov. Potvrdil, že pochybnosti ukončenia prác v dohodnutej lehote vznikli už v jarných mesiacoch roku 2015, kde stavebnotechnickému dozoru bolo jasné, že dielo nebude dokončené v októbri 2015, nakoľko technologické postupy výstavby si vyžadujú čas a nadväznosť. Nesúlad v projektovej dokumentácii so skutočnou realizáciou stavby svedok zaznamenal, považoval to však za bežnú stavebnú prax. Išlo najmä o preklady inžinierskych sietí, podzemné vedenia, zmeny pri zakladaní stavebných objektov z titulu geológie. Boli to však len drobné zmeny stavby pred dokončením. Potvrdil, že ani vyliatie rieky Torysa počas realizácie stavby v roku 2014 nemalo zásadný vplyv na termín dokončenia diela. Z uvedeného, ako aj ostatných dôkazov založených v spise súd prvej inštancie dospel k presvedčeniu, že žalobca nepreukázal základný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, a to porušenie právnej povinnosti pri odstúpení od zmluvy o dielo, preto nárok žalobcu na náhradu škody považoval za nedôvodný, v dôsledku čoho žalobu v celom rozsahu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že náhradu trov konania v plnom rozsahu priznal žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech.

6. Krajský súd v Bratislave na základe odvolania žalobcu (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/103/2020-621 zo dňa 30.11.2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, skonštatoval správnosť dôvodov v ňom uvedených (§ 384 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca nedokončil dielo v dohodnutej dobe a také porušenie zmluvnej povinnosti je podstatným porušením zmluvy o dielo, pre ktoré bolo možné od zmluvy odstúpiť. Nešlo o porušenie povinností na strane žalovaného, ktoré by zakladalo nárok žalobcu na náhradu škody voči žalovanému.

8. Odvolací súd dodal, že podľa čl. 2 zmluvy o dielo zo dňa 23.05.2012 bol čas plnenia diela dohodnutý tak, že realizácia diela mala byť dokončená do 36 mesiacov od odovzdania staveniska (bod 2.2.2. zmluvy). Odovzdanie staveniska malo byť uskutočnené po častiach (bod 2.2.3. zmluvy). Dodatkom č. 3 k zmluve o dielo zo dňa 05. 09.2014 sa upravil bod 2.2.2. tak, že dokončenie realizácie diela sa stanovilo do 40 mesiacov od odovzdania staveniska. V zápise z pracovného rokovania vo veci odovzdania a prevzatia 1. časti staveniska stavby zo dňa 08. 06.2012 sa prítomní (vrátane žalobcu) podľa bodu c) 1. zhodli, že stavenisko bude odovzdávané zhotoviteľovi postupne po častiach. Žalobca v žalobe aj uviedol, že stavenisko bolo odovzdávané po častiach, a to 08.06.2012, 29.11.2012, 11.01.2013, 16.05.2013, 24.09.2013 a 04.11.2013, pričom podľa názoru žalobcu došlo k odovzdaniu staveniska odovzdaním jeho poslednej časti dňa 04.11.2013. Žalovaný však vychádzal z dátumu odovzdania staveniska dňa 08.06.2012.

9. V súlade s vyššie uvedeným odvolací súd dospel k záveru, že podľa zmluvy o dielo v znení jej dodatku č. 3 mala byť realizácia diela skončená do 40 mesiacov od odovzdania staveniska, ktoré sa malo odovzdávať postupne po častiach, t.j. zmluvné strany sa dohodli na postupnom zhotovovaní diela, keďže sa dohodli na postupnom odovzdávaní staveniska (za účelom realizácie diela). Z listu zo dňa 18.07.2014 (č. l. 130) mal odvolací súd za preukázané, že žalobca považoval za termín ukončenia prác 07.10.2015,

pričom z toho termínu vychádzal aj žalovaný, pričom podľa názoru odvolacieho súdu bolo možné dospieť k záveru, že zmluvné strany sa v priebehu realizácie diela dohodli na časovom harmonograme prác tak, že zhodne dospeli k záveru, že dielo má byť zrealizované do 07.10.2015. Z listu zo dňa 28. 09. 2015 (č. l. 218) odvolací súd zistil, že žalobca žiadal o predĺženie lehoty výstavby pred ukončením platnej lehoty výstavby, t.j. do 08.10.2015. V nadväznosti na stanovisko BUNG Slovensko s. r. o. zo dňa 01.10.2015, v ktorom je uvedené, že zhotoviteľ garantoval ukončenie celej stavby a jej časti v termíne do 07.10.2015, bolo žalobcovi adresované vyjadrenie žalovaného zo dňa 06.10.2015 (č. l. 221), ktorým sa žiadosť o predĺženie lehoty výstavby zamietla ako neopodstatnená. Listom zo dňa 08.10.2015 (č. l. 133) žalovaný odstúpil od časti zmluvy o dielo s tým, že k dokončeniu realizácie diela malo dôjsť v zmysle dodatku č. 3 k Zmluve o dielo do 40 mesiacov od odovzdania staveniska (08.06.2012), teda 07.10.2015. Nakoľko však k 08.10.2015 podľa žalovaného neboli na stavbe zrealizované všetky práce a dielo nebolo v dohodnutom termíne odovzdané, odstúpil od časti zmluvy. Podľa názoru žalovaného bol žalobca v omeškaní od 08.10.2015, pričom sa jednalo o podstatné porušenie zmluvy podľa § 345 Obch. zák., a preto žalovaný odstúpil od nedokončenej časti plnenia týkajúcej sa nedokončených stavebných objektov.

10. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že nakoľko došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy o dielo z dôvodu porušenia povinností žalobcom, nemohol žalobcovi vzniknúť proti žalovanému nárok na náhradu škody porušením povinností žalovaným. Žalobu o náhradu škody tak zhodne so súdom prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko nebol naplnený ani prvý zákonný predpoklad nároku na náhradu škody, t.j. porušenie povinností žalovaným (v súvislosti s odstúpením od zmluvy.) Odvolací súd totiž v súlade s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že zmeškanie termínu realizácie diela je podstatným porušením zmluvy, pre ktoré je možné od zmluvy o dielo platne odstúpiť.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1. CSP v nadväznosti na § 255 ods. 1. CSP, tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mu žiadne nevznikli.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie z dôvodu, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva a spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) a navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

13. V prvom rade žalobca svoje dovolanie s poukazom na § 219 ods. 3 CSP odôvodnil tým, že odvolací súd mu neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami, napriek tomu, že o to výslovne požiadal v podanom odvolaní, pričom nedodržanie tohto procesného postupu je možné považovať za znemožnenie uskutočňovania jemu patriacich procesných práv ako strane sporu (s odkazom na R14/2010, R9/2016, 4Obdo/10/2019, 1Obdo/23/2022, bod 21).

14. V ďalšej časti dovolania žalobca namietal porušenie § 220 ods. 2 a § 387 ods. 3 CSP (odkazuje pritom na judikatúru ÚS SR ako aj ESĽP - Van de Hurk vs. Holandsko, Ruiz Torija vs. Španielsko, Luka vs. Rumunsko, I.ÚS 344/2010, IV. ÚS 341/2012, I. ÚS 234/07, III. ÚS 44/2011, I. ÚS 77/2015, III. ÚS 402/08, II. ÚS 120/2020). Tento nesprávny procesný postup odvolacieho súdu mal za následok nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, resp. jeho nepreskúmateľnosť. Podľa názoru žalobcu nedáva odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu jasné a vysvetľujúce odpovede na zásadné otázky. Jeho nesprávnosť žalobca vzhliadol najmä v tom, že: 1/ jediné, čo si súd prvej inštancie odvodil z výpovede svedka Ing. G., boli jeho právne a odborné názory, 2/ prípadné nedodržanie harmonogramu prác nebolo porušením zmluvných povinností, pretože jeho znenie bolo vypracované až po uzavretí zmluvy a nebolo zverejnené v Centrálnom registri zmlúv, 3/ súd prvej inštancie nesprávne určil lehotu na dokončenie diela, 4/ prvoinštančné rozhodnutie je nepreskúmateľné. Odvolací súd sa podľa názoru dovolateľa vyjadril len k bodu 3 a aj to odôvodnil veľmi nepresvedčivo a nevysporiadal sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Žalobca namietal, že tak súd prvej inštancie ako ani odvolací súd nevysvetlili, prečo by už len jednoduchové omeškanie malo predstavovať podstatné porušenie zmluvy. Odvolací súd nevysvetlil, prečo malo dôjsť k podstatnému porušeniu zmluvy, obzvlášť keď § 345 ods. 2

Obch. zák. stanovuje, že v pochybnostiach sa predpokladá, že porušenie zmluvy nie je podstatné.

15. Dovolateľ uviedol, že z bodov 12 až 15 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu očakával, že odvolací súd dospeje aspoň k záveru, že lehota na dokončenie časti odovzdanej dňa 08.06.2012 uplynie dňa 08.10.2015, časti odovzdanej dňa 29.11.2012 uplynie dňa 29.03.2016, časti odovzdanej dňa 11.01.2013 uplynie dňa 11.05.2016, časti odovzdanej dňa 16.05.2013 uplynie dňa 16.09.2016, časti odovzdanej dňa 24.09.2013 uplynie dňa 24.01.2017 a časti odovzdanej dňa 04.11.2013 uplynie dňa 04.03.2017. Naproti tomu v bode 17 odvolací súd s poukazom na list zo dňa 18.07.2014 za termín dokončenia diela určil deň 07.10.2015 (ktorý jednak nedáva príliš zmysel vzhľadom na § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže siedmy deň v mesiaci sa nezhoduje s ani jednou odovzdanou časťou staveniska) bez toho, aby vysvetlil svoje právne úvahy, či predmetným jednostranným listom a nezverejneným (t.j. neúčinným) harmonogramom mohlo dôjsť k zmene zmluvy. Odvolací súd nevysvetlil v kontexte § 266 ods. 4 Obch. zák. ani len to, či a aký vplyv mala na toto nesporná skutočnosť, že návrh zmluvy pripravil žalovaný.

16. Rovnako konštatovanie odvolacieho súdu o platnosti odstúpenia považoval dovolateľ iba za rekapituláciu skutkového stavu, bez relevantných úvah, keď odvolací súd nezohľadnil ani výpoveď Ing. Š.-G. v súvislosti s jeho tvrdením, že “vnímal som to tak, že sa má jednať o 40 mesiacov od odovzdania staveniska a nie iba jeho časti. Po odovzdaní prvej časti som osobne avizoval žalovanému v priebehu prvého mesiaca, že akékoľvek odovzdávanie ďalších častí staveniska bude mať dopad na realizáciu diela.” Ing. Š.-G. pritom dodal, že s termínom dokončenia v októbri 2015 sa interne počítalo úplne na začiatku, keď žalobca nemohol vedieť, že žalovaný bude tak dlho meškať s odovzdaním staveniska, ale vzhľadom na blížiacu sa voľbu sa žalovanému snažil vyjsť v ústrety a dielo dokončiť už v tomto termíne.

17. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. V súvislosti s námietkou žalobcu, že súd mu elektronickými prostriedkami neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku uviedol, že rozhodujúce je, či sa do dispozičnej sféry a vedomia strany sporu táto informácia dostala v dostatočnom časovom predstihu, t.j. na úradnej tabuli a webovej stránke súdu. Rovnako sa žalobca alebo jeho právny zástupca mohli so stavom ako aj informáciou o verejnom vyhlásení rozsudku oboznámiť nahliadnutím do elektronického súdneho spisu a taktiež mali možnosť korigovať postup súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu prostriedkami procesného útoku a obrany, čo aj využívali. Na základe uvedeného preto podľa žalovaného nebola splnená podmienka dovolacieho dôvodu spôsobom prezentovaným žalobcom. S odkazom na judikáciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky žalovaný uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam a dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Dodal, že samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Zdôraznil, že zo skutkového stavu veci a značného rozsahu nedokončenej časti diela bolo zrejmé, že k jeho dokončeniu by fakticky nedošlo a nebolo by odovzdané riadne a včas v súlade s uzavretou zmluvou. Zmeškanie termínu realizácie diela bolo podstatným porušením zmluvy, pre ktoré bolo možné od zmluvy platne odstúpiť. Žalovaný sa v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu, nakoľko z priebehu súdneho konania bolo zrejmé, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení.

18. Žalobca doručil súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, v ktorom súhlasil s tým, že súd nie je povinný odpovedať na každý argument strany sporu. Ak však zmluva o dielo neupravuje, že by omeškanie s dokončením diela bolo podstatným porušením zmluvy a zákon zároveň ustanovuje, že v pochybnostiach sa predpokladá, že porušenie nie je podstatné, súd je povinný riadne odôvodniť právny záver, prečo konanie žalobcu posúdil ako podstatné porušenie zmluvy. Rovnako podstatnou pre rozhodnutie bola aj skutočnosť, kedy začína plynúť lehota na dokončenie diela, kde sa súdy zhodli na tom, že už odovzdaním prvej časti zo šiestich. Ku skrátenému odôvodneniu rozhodnutia poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu 4Obdo/3/2022. Napokon dodal, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP neuplatnil, pretože ak je konanie postihnuté vadou zmätočnosti, ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu. V

dopĺňujúcim vyjadrení žalobca zotrval na svojich tvrdeniach k neoznámению miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku ako aj k otázke podstatného a nepodstatného porušenia zmluvy s poukazom na judikatúru najvyššieho súdu a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

20. Vychádzajúc z obsahu dovolania, dovolanie žalobca odôvodnil dovolacím dôvodom uvedeným v § 420 písm. f) CSP.

21. Pred vecným prejednaním dovolania dovolací súd najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

22. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

23. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

25. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP, teraz § 420 písm. f) CSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, ale aj nedostatky v odôvodnení rozhodnutia súdu, pokiaľ neodpovedá na otázky, ktoré sú pre rozhodnutie súdu významné a nevysporiada sa so všetkými relevantnými tvrdeniami, či námietkami strán sporu, či nedostatočne odôvodní proces dokazovania (vykonané i nevykonané dôkazy, ktoré strany sporu riadne navrhli) a pod.

26. Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

27. Žalobca svoje dovolanie oprel o dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Za

nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý žalobcovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, žalobca označil postup odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že súd neoznámil elektronickými prostriedkami právneho zástupcovi žalobcu miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku konaného dňa 30.11.2022, hoci žalobca o to odvolací súd výslovne požiadal v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 25Cb/435/2015-564 zo dňa 26. novembra 2019, ako aj vytkol odvolaciemu súdu nedostatky v odôvodnení jeho rozhodnutia. Dovolací súd v danej súvislosti poznamenáva, že žalobca v dovolaní nenamieta, že by nebol vôbec informovaný o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu vhodnými prostriedkami, t.j. na úradnej tabuli alebo na internetovej stránke súdu, namieta ale, že nebol upovedomený o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu aj špecifickým spôsobom, teda podľa § 219 ods. 3 CSP tiež elektronickými prostriedkami, tak ako to žiadal.

28. O tom, či bol zachovaný postup odvolacieho súdu, ktorý je upravený v § 219 ods. 3 CSP, môže dovolací súd usudzovať len z obsahu spisu. Dovolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu bolo v zákonom stanovenej lehote zverejnené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu, avšak obsah spisu nenasvedčuje tomu, že by odvolací súd, ktorý rozhodoval bez nariadenia pojednávania, napriek výslovnej žiadosti žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, tohto upovedomil elektronickými prostriedkami o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku.

29. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (viď napr. sp. zn. 3Obdo/21/2019, 1Obdo/25/2023, 3Cdo 179/2010, 7Cdo 192/2013, 3Cdo 714/2015 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1, ročník 2016, pod č. R 9/2016, 7Cdo/151/2017), poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku, dospel k rovnakému záveru o procesnej vade tejto povahy a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi možnosť pred súdom konať a v zmysle § 219 ods. 3 CSP došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie.

30. Verejné vyhlásenie rozsudku nie je len formálny, samoúčelný úkon súdu. Pri verejnom vyhlásení rozsudku má len ten účastník, ktorý bol riadne oboznámený s časom a miestom verejného vyhlásenia možnosť uplatniť svoje procesné práva, priznané mu pri tomto procesnom úkone súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený (to má význam z hľadiska účastníckovej vedomosti, či je súd rozsudkom viazaný, a ak áno, akým rozsudkom - akými konkrétnymi výrokmi). Neprehliadnuteľným oprávnením účastníka je právo účastníka oboznámiť sa s tým, v akom zložení súd vyhlásil rozsudok (viď tiež § 420 písm. e) CSP) a s akým odôvodnením.

31. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. II. ÚS 391/2023-14 z 24. augusta 2023 v odseku 12 odôvodnenia jeho uznesenia konštatoval, že pokiaľ strana sporu bola o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku oboznámená zverejnením oznámenia na oznamovacej/úradnej tabuli súdu, či internetovej stránke súdu (prípadne písomne), avšak nie aj prostredníctvom elektronických prostriedkov, a to napriek tomu, že strana sporu o to požiadala, ide o zjavne nezákonný postup súdu a dochádza k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom a naplneniu prípustnosti dovolania z tohto dôvodu (rovnaké konštatovanie pozri v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/714/2015 zo 7. októbra 2015, publikovanom ako R 9/2016, a v ňom bohato citovanú judikaturu). V odseku 13 odôvodnenia ďalej ústavný súd konštatoval, že takýto postup súdu (síce zakladajúci prípustnosť dovolania) však nemusí dosahovať intenzitu porušenia ústavných práv tejto strany sporu.

32. Ústavný súd taktiež v uznesení č. k. IV. ÚS 683/2023-16 z 19. decembra 2023 v odseku 21 jeho odôvodnenia konštatoval, že nepochybne v súlade s ustálenou judikaturou najvyššieho súdu k vade zmätočnosti dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s § 219 ods. 3 CSP (predtým § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý požiadal o také doručovanie písomností (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/227/2013, 7Cdo/192/2013 a 5Cdo/14/2018). V uvedenej veci

však ústavný súd vyslovil záver, že vzhľadom na doručenie upovedomenia o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku na inú ako sťažovateľom uvedenú e-mailovú adresu, sťažovateľ nebol diskvalifikovaný z možnosti uplatňovať jeho procesné práva priznané mu Civilným sporovým poriadkom.

33. V posudzovanej veci odvolanie žalobcu proti rozsudku prvoinštančného súdu obsahovalo okrem iného úplnú žiadosť o upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami na ním uvedenú elektronickú adresu (bod 5. odvolania). Obsah predloženého súdneho spisu nenasvedčuje tomu, že by odvolací súd - ktorý rozhodoval bez nariadenia pojednávania - napriek výslovnej žiadosti právneho zástupcu žalobcu ho upovedomil elektronickými prostriedkami o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. V dôsledku tohto nesprávneho procesného postupu odvolací súd znemožnil žalobcovi realizáciu jemu patriacich procesných práv, pričom miera tohto zásahu mala za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Dovolací súd preto dospel k záveru, že žalobca dôvodne namietal, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k vade zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

34. Napriek tomu, že primárnym dôvodom zakladajúcim zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je jeho nesprávny procesný postup zakladajúci porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, považuje dovolací súd za potrebné dať do pozornosti odvolacieho súdu aj ostatné námietky uvedené v dovolaní. Dovolateľ namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, pričom jeho rozhodnutie nedáva jasné odpovede na zásadné otázky.

35. Na tomto mieste dovolací súd poukazuje na to, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

36. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Rozsudok odvolacieho súdu v prejednávanej veci síce uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a za týmto účelom aj doplnenie ďalších dôvodov, avšak nemožno skonštatovať, že by odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu obsahovalo vysporiadanie sa so všetkými podstatnými odvolacími námietkami. Žalobca v dovolaní namietal, že vo svojom odvolaní uviedol, že 1/ súd prvej inštancie si z výpovede svedka Ing. G. osvojil jeho právne a odborné názory, pričom právny výklad zmluvy prináleží iba súdu a na odborné otázky môže odpovedať iba znalec a že 2/ nedodržanie harmonogramu prác nebolo porušením zmluvných povinností, pretože jeho znenie bolo vypracované až po uzavretí zmluvy a nebolo zverejnené v Centrálnom registri zmlúv. K uvedeným argumentom sa však odvolací súd vôbec nevyjadril.

37. Odvolací súd smeroval takmer celé svoje odôvodnenie iba k lehote na dokončenie diela, k jednotlivým termínom odovzdávania staveniska a zhotovovania diela. V tejto súvislosti však len veľmi stroho uviedol, že z listu zo dňa 18.07.2014 možno dospieť k záveru, že strany sa dohodli na zrealizovaní diela do 07.10.2015, avšak túto svoju úvahu viac nezdôvodnil. Rovnako sa podrobnejšie nevyjadril a len sa bez ďalšieho stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v otázke, prečo mal žalobca porušiť zmluvu podstatným spôsobom (či len samotné zmeškanie termínu bolo podstatným porušením zmluvy) a aký vplyv na celý vzťah medzi stranami sporu mala skutočnosť, že návrh zmluvy bol

vypracovaný žalovaným. Čo sa týka námietky, že odvolací súd prehliadol a nevysporiadal sa s výpoveďou Ing. Š.-G., dovolací súd poukazuje na bod 21 odvolania, ku ktorému však odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko, pričom túto námietku ani v napadnutom rozsudku neuvádza, resp. prinajmenšom neuviedol, či táto námietka, prípadne tvrdenia tohto svedka boli podstatné pre rozhodnutie vo veci.

38. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ktorý riadne neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 219 ods. 3 CSP, došlo k vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, preto rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne, svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP a podľa § 453 ods. 3 CSP rozhodne o trovách pôvodného konania, ako aj dovolacieho konania.

39. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.